

KORKUT ÖZTEKİN

BAHÇEYE ÇIKALIM MI?

*Başta oğlum olmak üzere
Covid 19 pandemisi sebebiyle
evinde kalan bütün çocuklara...*

BAHÇEYE ÇIKALIM MI?

© 2020, Dokuz Eylül Üniversitesi
Alsancak, No: 144 35210, Cumhuriyet Blv, 35220 Konak

Kitabın tüm dillerdeki hakları Dokuz Eylül Üniversitesine aittir.

YAZAN ve RESİMLEYEN: Doç. Dr. Mehmet Korkut ÖZTEKİN

EDİTÖR : Prof. Dr. H. Yakup ÖZTUNA

GRAFİK UYGULAMA: Selin Öztekin

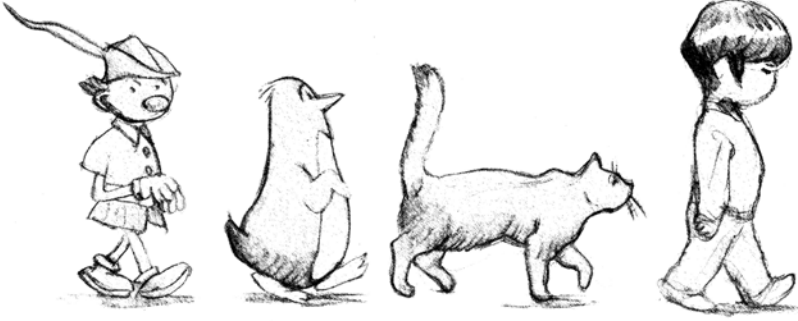
Mayıs 2020

Tüm hakları saklıdır. Bu dijital yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

KORKUT ÖZTEKİN

BAHÇEYE ÇIKALIM MI?

SAĞLIKLI GÜNLER İÇİN EVDE KALMAYA DEVAM EDELİM

Merhaba sevgili çocuklar, bir süredir alıştığınız hayattan daha farklı bir yaşam biçimiyle karşı karşıyasınız. Elbette sürekli evde olmanın ne kadar sıkıcı olduğunu hepimiz biliyoruz. Bir süredir okulunuzdan, arkadaşlarınızdan uzaksınız. Birçoğunuzun ailesi de izinli ya da evden çalışmaya devam ediyor. Tüm bunlar daha sağlıklı günlere hızla ulaşabilmek için alınan önlemler.

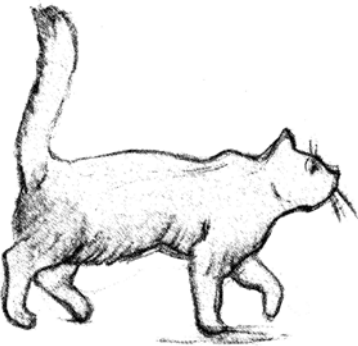
Bir süre daha evde kalarak önlemlerimizi devam ettirmemiz gerekiyor. Büyükleriniz evden çıkarken maske takmayı unutursa onlara hatırlatmalısınız, döndüklerinde ise mutlaka ellerini yıkamalarını ve kıyafetlerini değiştirmelerini söylemelisiniz. Okula gidemediğiniz için derslerinizi ya da etkinliklerinizi evde yapıyorsunuz. Aslında bu durumu fırsata çevirerek ailenizle etkinlikler yapabilir, kitap okuyabilir ve eğlenceli vakit geçirebilirsiniz.

‘Yusyuvarlak Tostoparlak Yağlı Topçuk’ adlı kitabımızda Ali ve Elif isimli iki kardeşin, bugün evlerimizde kalmamıza neden olan küçük virüsten nasıl korunduklarını anlatmıştık. Serimizin ikinci kitabı olan ‘Bahçeye Çıkalım Mı?’ isimli hikayemizde ise sizin gibi evinde vakit geçiren Can’ın neler yaptığını hep birlikte okuyacağız.

Unutmayın, önlemlerimizi devam ettirerek kısa süre içerisinde alıştığımız hayata geri döneceğiz. Bu süreçte büyükleriniz sizi korumak için elinden geleni yapıyor, siz de onlara göz kulak olmaya devam edin.

Bu kitabı yazan ve resimleyen Doç. Dr. Mehmet Korkut Öztekin’e teşekkür ediyoruz. Sağlıklı günlerde hep birlikte bahçelerde, parklarda buluşmak dileğiyle.

Prof. Dr. Nükhet Hotar
REKTÖR

DOÇ. DR. MEHMET KORKUT ÖZTEKİN

Korkut Öztekin 1976 yılında, İzmir’de doğdu. 2002 yılında, Bilkent Üniversitesi, Grafik Tasarım bölümünü bitirdi. 2006 senesinde Markom-Leoburnet’in Koska firması için çizdirdiği basın ilanları serisi ile kristal elma ödülü kazandı. Öztekin, Grafik Tasarım dergisinde editör ve başyazar olarak çalıştı. 2012’de yazdığı doktora tezinden uyarlanan Manga Bir Kültürel Direniş Aracı adlı eseri önce D.E.Ü G.S.E. yayınlarından daha sonra İletişim yayınlarından basıldı. Serbest çizer olarak çizgi roman sanatıyla uğraştı, bazı edebi eserler için kapak ve illüstrasyonlar

üretti. Osmanlı Anadolu’su kırsalında geçen hayalet öykülerinin toplandığı, Türk çizgi roman serisi Deli Gücük ‘teki çalışmalarıyla tanındı. Ünlü İngiliz ressam, yönetmen ve yazar Clive Barker’ın Hellraiser: The Dark Watch serisinde çalıştı. Amerikalı senarist ve çizgi romancı Frank Miller’in 1993’de MGM stüdyoları için kaleme aldığı ve sinemaya uyarlanmayan RoboCop 3 filminin senaryosundan, yazar Steven Grant’ın adapte ettiği RoboCop: Last Stand adlı grafik romanda baş çizer olarak çalıştı. Yeni Zelandalı insan hakları avukatı Brent Williams’ın kaleme aldığı aynı zamanda grafik roman formatındaki Ormandan Çıkış Depresyon ve Kaygıyı Aşmak’ı resimledi. Bu eser A.B.D.’deki I.B.P.A. Benjamin Franklin ödülleri kapsamında 2018’in en iyi kişisel yardım kitabı dalında gümüş madalyaya layık görüldüğü. Resimlediği eserler, İngilizce, Fransızca, Türkçe, Almanca ve İspanyolca gibi dillere çevrilen Korkut Öztekin, şu an Dokuz Eylül Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Grafik bölümünde öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır.

Benim adım Can, tam dört
buçuk yaşındayım ve artık
kocaman oldum, büyüdüm,
ağabey oldum ben.

Kendi kendime bir sürü şey
yapabiliyorum. Yemeğimi
kendi kendime yiyebiliyorum.
Ellerimi kendi kendime
yıkayabiliyorum, suyum
bardağa kendi kendime
dolduruyorum. Birden yirmiye
kadar sayabiliyorum. Her şeyi
yapabiliyorum, her şeyi!

Ama dışarı çıkıp çocuk
bahçesinde oynayamıyorum.
Çünkü dışarda virüs varmış.

Annemle babam da artık evde çalışıyorlar.
Onları daha çok gördüğüm için mutluyum.
Ben de gitmiyorum okula.
Evde kalmak gvenliymiř. Evimizin içi
en temiz yermiř. Evdeki oyuncaklarımla
oynayabiliyorum. Babam bana faaliyetler
yaptıracakmış, böylece okulumdan geri
kalmayacakmışım. Öyle diyor annem.
Ama ben yine de okulumu çok özledim.

Arkadaşlarımı, oyun bahçesinde koşmayı,
top havuzunda oynamayı, tavşanları sevmeyi,
küplerden kule yapmayı, parmak boyasıyla
resim çizmeyi, kovalamaca ve saklambaç
oynamayı... en çok da öğretmenlerimi özledim.

Bahçeye çıkalım mı?

Dışardaki virüs hemencecik bulaşıyormuş.
Bulaştığı insanları çok fena hasta
ediyormuş. Bu yüzden herkes maske
takıyor, virüs ağızlarından ve
burunlarından girmesin diye. Babam da
maske takıyor alışverişe çıktığında.

Ellerimizi de köpük köpük yıkıyoruz,
yıkarken de yirmiye kadar sayıyoruz.
Ben artık ağabey olduğum için yirmiye
kadar sayabiliyorum, yoksa çok zor
olurdu öyle değil mi?

Ama çok özledim bahçeye çıkmayı. Yalnız kalınca
canım sıkılıyor. Kedim Pıtır, Penguenim Güçlübağ
ve kuklam Cincozo beni hiç yalnız bırakmıyorlar.
Birlikte kitap okuyoruz. Aslında kitabın resimlerine
bakıyoruz, ben de onlara anlatıyorum neler
olup bittiğini.

Okumayı daha büyük ağabeyler gibi
önümüzdeki sene öğreneceğim. Siz bunu
onlara söylemeyin ama oldu mu?

Keşke kitabı bana babam okusa. Babam çok güzel okuyor kitabı. Babam, canavarların çıkardıkları sesi bile taklit edebiliyor hem. Keloğlan, Anadolu masalları, Bin Bir Gece, Denizci Sinbad'ın Maceraları... Uzak diyarlarda, kayıp zamanlarda yaşanan hikayeleri dinlemeyi çok seviyorum. Çizgi film izlemekten bile daha keyifli! Hem hep televizyon izlenmez ki, sıkılır insan, öyle değil mi?

En çok da babamla kovalamaca oynamayı seviyorum. O kadar gülüyoruz o kadar gülüyoruz ki! Annem, 'Evin içinde koşturma! Bir yerlere çarpacaksın.' diyor. Ama hep yatmak hep yatmak olmaz ki. Spor yapmak da lazım, değil mi?

Akşam yemeğinden sonra büyükbabam ve babaannemle konuşuyoruz, hem de görüntülü. Babaannem hastaymış, bünyesi zayıfmış. Mikroplara ve virüslere karşı savunmasızmış. O yüzden yanlarına gitmiyoruz. Ama her gün görüntülü sohbet ediyoruz. Babaannem çok konuşamıyor, eskiden olsa ben onun dizine oturdum, birbirimize bakıp hep gülerdik. Özellikle ben onu çok güldürürdüm. Keşke yanına gidebilsem. Çok yakında, her şey düzelince gidecekmişiz diyor annem, ellerini öpmeye.

Hem o zaman herkes maskelerini çıkarır, hastalar iyi olur. Bütün doktorlar, hemşireler herkesi iyi eder. Babam da beni bahçeye çıkartır, arkadaşlarımla top oynarım.

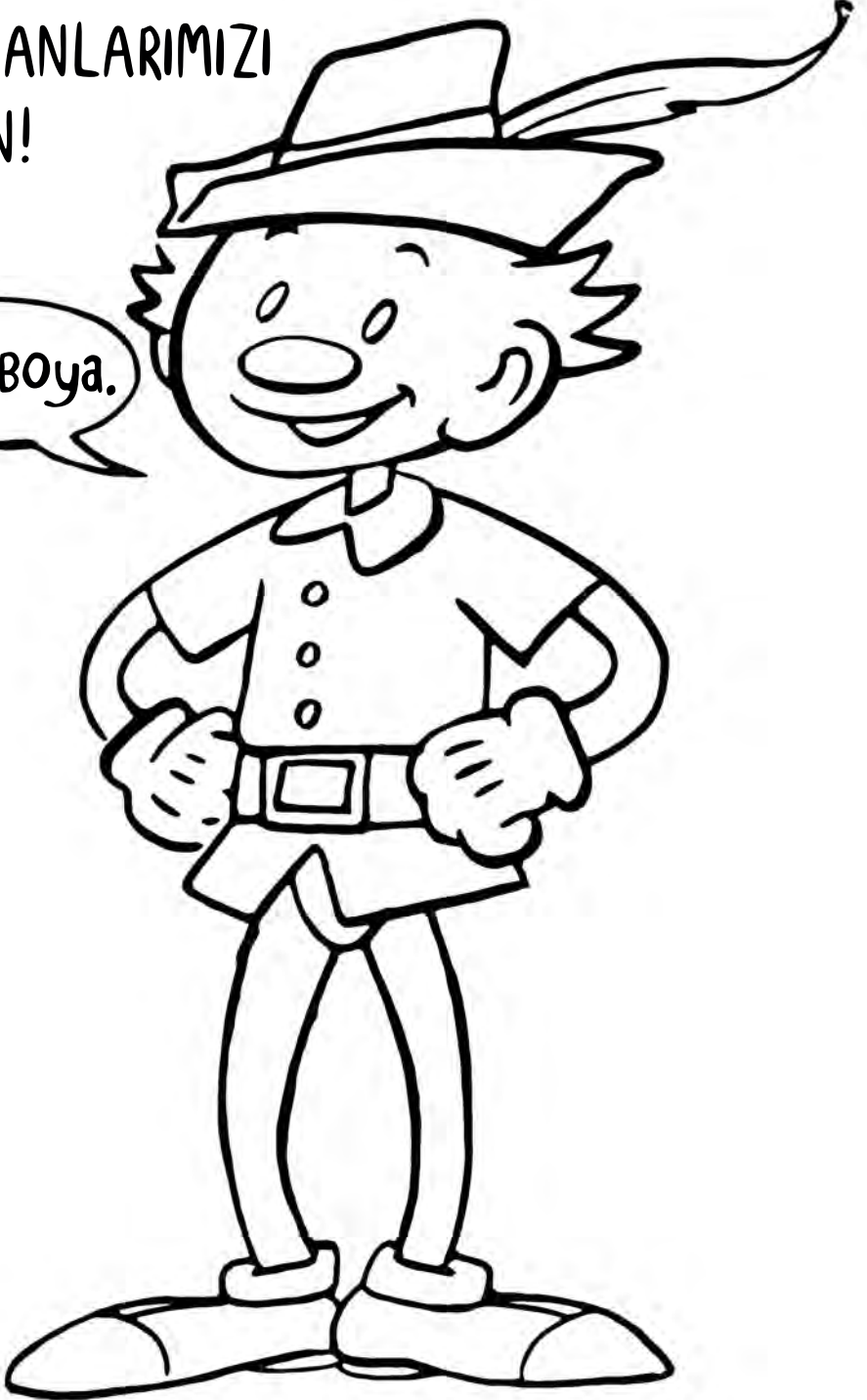
Ama o zamana kadar elleri yıkamaya ve evde güzel vakit geçirmeye devam diyor annem. Doğru, değil mi?

HAYDI ARKADAŞLAR!
RENKLİ KALEMLERİNİZİ KAPIN
KAHRAMANLARIMIZI
BOYAYIN!

BeNi BOya.

Bizi Boya.

KORKUT ÖZTEKİN

BAHÇEYE ÇIKALIM MI?

*Sokaklarda bir salgın hastalık kol gezerken
herkes evinde kalıyor.*

Çünkü evin içi en güvenli yer.

Can da artık evden çalışmaya başlayan annesi ve babası ile birlikte evde. Bütün günü kedisi Pıtır, komik kuklası Cincoz ve zıpır pengueni Güçlübağ ile oynayarak geçiriyor. Ama okulunu ve arkadaşlarını çok özliyor. En çok da bahçede koşuşturmayı. Aklından hiç eksik olmayan bir soru var: Bahçeye çıkalım mı?

